

Эрнест Мильгрем

* * * * *

Поезд метро замрёт на мосту.
Вздоргнув, промчится мимо.
Пьяный шагами пишет на льду
Имя своей любимой.

Поздний вечерний днепровский лёд.
Снег только-только выпал.
Куда так качает, куда несёт? –
Самую малость выпил!

Грустно, и холодно, и смешно...
Звёзды дрожат пунктиром...
Какое большое, какое оно –
Морозное имя «Ира»...

Берег затоки, как край листа.
И, проезжая утром,
Пусть люди в метро, поглядев с моста,
Дивятся громадным буквам.

Кому? Для кого? Не всё ли равно
Одной среди целого мира?..
Пускай будет грустно, тепло и смешно
Каждой, чьё имя Ира...

אָרְנֵסֵט מִילְגְּרֵם

* * * * *

קרון הרפכת בגשר עצר...
בעוד כדקה נוסע...
שיכור על הקרח, מעל הנהר,
כותב בצעדיו שם "לאה".

קור מאוחר של דניפרו הלילי.
"האם בפיון טעיתי?
לאיפה לוקח אותי גורלי? -
הרי טיפ-טיפה שתיתי!"

מצחיק וקריר ונורא עצוב...
כוכב מתנצנץ פוסע...
ואיך זה יצא לו ואיך זה כתוב
בשקט כפורי – שם "לאה"!?!

חוף הנהר כמו קצה של נייר.
ומי שיראה מלמעלה
את האותיות בבוקר מחר,
אולי יתפלא לאללה!

למי? בשביל מה? האם לה אכפת,
אחת בעולם המשגע?..
יהיה קצת עצוב וקצת חם במיוחד
לכל מי ששמה הוא לאה...